

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2022. szeptember 29. *

„Fellebbezés – Gazdaság- és monetáris politika – Bankunió – 806/2014/EU rendelet – A hitelintézetek és bizonyos befektetési vállalkozások egységes szanálási mechanizmusa – Egységes szanálási alap – Éves hozzájárulások – Hitelintézet felszámolása – A befizetett hozzájárulások visszatérítése – *Pro rata temporis*”

A C-202/21. P. sz. ügyben,

az **ABLV Bank AS**, felszámolás alatt (képviseli: O. Behrends Rechtsanwalt)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2021. március 30-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Egységes Szanálási Testület (ESZT)** (képviselik: C. J. Flynn és J. Kerlin, meghatalmazotti minőségben, segítők: S. Ianc, T. Klupsch, B. Meyring és S. Schelo Rechtsanwälte)

alperes az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Bizottság** (képviselik: A. Nijenhuis, A. Steiblyté és D. Triantafyllou, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, L. Bay Larsen, a Bíróság elnökhelyettese (előadó) és A. Kumin bíró,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2022. április 28-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Fellebbezésében az ABLV Bank AS, felszámolás alatt, az Európai Unió Törvényszéke 2021. január 20-i ABLV Bank kontra ESZT ítéletének (T-758/18, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2021:28) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék elutasította a fellebbező által az Egységes Szanálási Testület (ESZT) 2018. október 17-i azon határozatának megsemmisítése iránt benyújtott keresetet, amely elutasította a fellebbezőnek az egyrészt a 2018. évi előzetes hozzájárulásának újraszámítására és a túlfizetésnek a számára történő visszatérítésére, másrészt az engedélyének az Európai Központi Bank (EKB) általi visszavonását követően a 2015. évi előzetes hozzájárulása egy részének a számára történő visszatérítésére irányuló kérelmét.

Jogi háttér

A 806/2014/EU rendelet

- 2 A hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 225., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 372., 9. o.) 2. cikke a következőképpen szól:

„Ez a rendelet a következő szervezetekre alkalmazandó:

- a) a részt vevő tagállamokban letelepedett hitelintézetek;
 - b) a valamelyik részt vevő tagállamban letelepedett anyavállalatok, beleértve a pénzügyi holdingtársaságokat és a vegyes pénzügyi holdingtársaságokat, amennyiben [...] az EKB által végrehajtott összevont alapú felügyelet alá tartoznak;
 - c) a részt vevő tagállamokban letelepedett befektetési vállalkozások és pénzügyi vállalkozások, amennyiben az anyavállalatra vonatkozóan az EKB által [...] végrehajtott összevont alapú felügyelet alá tartoznak.”
- 3 E rendelet 5. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Ha e rendelet alapján [az ESZT] olyan feladatokat végez vagy hatásköröket gyakorol, amelyeket a 2014/59/EU irányelv szerint a nemzeti szanálási hatóságnak kellene végeznie vagy gyakorolnia, akkor e rendelet és a 2014/59/EU irányelv alkalmazása céljából [az ESZT-t] kell az érintett nemzeti szanálási hatóságnak, vagy határon átnyúló csoportszintű szanálás esetén az érintett csoportszintű szanálási hatóságnak tekinteni.”

- 4 Az említett rendelet 70. cikkének (2) és (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(2) [Az ESZT] minden évben, az EKB-val vagy a nemzeti illetékes hatósággal folytatott konzultációt követően és a nemzeti szanálási hatóságokkal szoros együttműködésben kiszámolja

az egyéni hozzájárulások összegét annak biztosítása érdekében, hogy az összes részt vevő tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény által befizetendő hozzájárulás ne haladja meg a célszint 12,5%-át.

[...]

(4) A 2. cikkben említett egyes szervezetektől szabályszerűen átvett hozzájárulásokat e szervezetek részére nem fizetik vissza.”

A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet

- 5 A 2015. december 14-i (EU) 2016/1434 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelettel (HL 2016. L 233., 1. o.) módosított, a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a szanálásfinanszírozási rendszerhez való előzetes hozzájárulás tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2014. október 21-i (EU) 2015/63 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2015. L 11., 44. o.; helyesbítés: HL 2017. L 156., 38. o.; a továbbiakban: 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet) (7) preambulumbekzdésének szövege a következő:

„A [806/2014 rendelet] 5. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az [ESZT-t] az említett rendelet [...] alkalmazása céljából az érintett nemzeti szanálási hatóságnak kell tekinteni, ha olyan feladatokat végez vagy hatásköröket gyakorol, amelyeket [...] a nemzeti szanálási hatóságnak kellene végeznie vagy gyakorolnia. Figyelembe véve, hogy a [806/2014 rendelet] 70. cikkének (7) bekezdése felhatalmazza [az ESZT-t] arra, hogy [...] kiszámítsa az [...] Egységes Szanálási Alapba tett intézményi hozzájárulásokat, a szanálási hatóság e rendelet szerinti fogalmának magában kell foglalnia [az ESZT-t] is.”

- 6 E felhatalmazáson alapuló rendelet 3. cikke 5. pontjának szövege a következő:

„[...] E rendelet alkalmazásában [...]:

[...]

5. »éves hozzájárulás«: [...] összeg, amelyet a szanálási hatóság szed be a hozzájárulási időszak alatt [...] minden intézménytől a nemzeti finanszírozási rendszer céljára”.

- 7 A felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke a következőket írja elő:

„(1) Amennyiben egy intézmény újonnan, a hozzájárulási időszaknak csak egy része tekintetében kerül felügyelet alá, úgy az intézmény részleges hozzájárulását az e szakaszban megállapított módszertannak a soron következő hozzájárulási időszak vonatkozásában kiszámított éves hozzájárulási összegre való alkalmazásával és a felügyelet alatti teljes hónapok számának figyelembevételével kell kiszámítani.

(2) Az intézmény státusának hozzájárulási időszak alatti megváltozása, ideértve a kis intézményeket is, nem befolyásolja az adott évben fizetendő éves hozzájárulást.”

- 8 E rendelet 17. cikkének (3) és (4) bekezdése a következőket mondja ki:

„(3) Ha az intézmények által a szanálási hatóságnak benyújtott információ ismételt megállapításra vagy módosításra szorul, a szanálási hatóság az érintett intézmény következő

hozzjárulási időszakra vonatkozó éves hozzájárulásának kiszámításakor a frissített információnak megfelelően kiigazítja az éves hozzájárulást.

(4) Az ismételt megállapításra vagy módosításra szoruló információ alapján kiszámított és kifizetett éves hozzájárulás, valamint azon éves hozzájárulás közötti különbséget, amelyet az éves hozzájárulás kiigazítását követően kellett volna kifizetni, a következő hozzájárulási időszakban esedékes éves hozzájárulás összegében kell kiegyenlíteni. A kiigazítást a következő hozzájárulási időszak hozzájárulásainak csökkentése vagy növelése révén kell megtenni.”

Az (EU) 2015/81 végrehajtási rendelet

- 9 A 806/2014 rendelet egységes alkalmazási feltételeinek az Egységes Szanálási Alaphoz való előzetes hozzájárulás tekintetében történő meghatározásáról szóló, 2014. december 19-i (EU) 2015/81 tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2015. L 15., 1. o.) 7. cikkének (3) bekezdése pontosítja a következőket:

„Az olyan intézmény visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásait, amely már nem tartozik a 806/2014/EU rendelet hatálya alá, törölni kell, és az e kötelezettségvállalások fedezetéül szolgáló biztosítékokat vissza kell szolgáltatni.”

- 10 E végrehajtási rendelet 8. cikke (2) bekezdésének szövege a következő:

„A kezdeti időszakban az egyes intézmények egyéni hozzájárulásának kiszámításakor [az ESZT] figyelembe veszi azokat a hozzájárulásokat, amelyeket a részt vevő tagállamok [a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 173., 190. o.; helyesbítések: HL 2019. L 165., 129. o. és HL 2021. L 104., 55. o.)] 103. és 104. cikkének megfelelően beszedtek és [...] átutaltak az Alapba, azaz levonja ezeket az egyes intézmények által fizetendő összegből.”

Az (EU) 2017/2361 felhatalmazáson alapuló rendelet

- 11 Az Egységes Szanálási Testület igazgatási kiadásaihoz nyújtott hozzájárulások végleges rendszeréről szóló, 2017. szeptember 14-i (EU) 2017/2361 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2017. L 337., 6. o.) 7. cikkének (2), (4) és (5) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(2) Ha egy szervezet vagy csoport jogállása egy pénzügyi év során a 4. cikk (1) bekezdésében említett kategóriák között megváltozik, az adott pénzügyi évre vonatkozó egyéni éves hozzájárulását azon hónapok száma alapján kell kiszámítani, amelyek utolsó napján a szervezet vagy csoport az adott kategóriába tartozott.

[...]

(4) Ha az EKB az (1) és (2) bekezdés szerinti változást jelentett [...], [az ESZT] kizárólag az adott szervezet vagy csoport egyéni éves hozzájárulását számítja ki újra az érintett pénzügyi évekre vonatkozóan. [...]

(5) Ha egy befizetett egyéni éves hozzájárulás összege magasabb, mint a (4) bekezdésnek megfelelően újraszámított összeg, [az ESZT] visszatéríti a különbözetet az érintett szervezet vagy csoport számára. Ha egy befizetett egyéni éves hozzájárulás összege alacsonyabb, mint a (4) bekezdésnek megfelelően újraszámított összeg, az érintett szervezet vagy csoport befizeti a különbözetet [az ESZT] számára. Egy esedékes összeg e bekezdésnek megfelelő visszatérítése vagy beszedése céljából [az ESZT] a (4) bekezdés szerinti újraszámítást követő pénzügyi évben csökkenti vagy növeli az érintett szervezet vagy csoport egyéni éves hozzájárulását.”

A jogvita előzményei

- 12 Az ABLV Bank engedéllyel rendelkező lett hitelintézet volt, amely az egységes felügyeleti mechanizmus (EFM) keretében az EKB felügyelete alá tartozott.
- 13 2015 decemberében az ABLV Bank beszédési értesítést kapott a Finanšu un kapitāla tirgus komisijától (pénz- és tőkepiaci bizottság, Lettország), amelyben tájékoztatták a 2015. évi előzetes hozzájárulása címén fizetendő összegről. A fellebbező által megfizetett e hozzájárulást átutalták az Egységes Szanálási Alapba (ESZA).
- 14 2018. február 23-án az EKB megállapította, hogy a fellebbező fizetéképtelen, vagy valószínűleg fizetéképtelenné válik. Ugyanezen a napon az ESZT az SRB/EES/2018/09. sz. határozatában megállapította, hogy a közérdek nem teszi szükségessé szanálási intézkedés meghozatalát a fellebbező tekintetében.
- 15 2018. február 26-án az ABLV Bank részvényesei olyan eljárást indítottak, amely lehetővé tette a felperes számára a saját végelszámolásának lefolytatását, és benyújtották a Bizottsághoz és a pénz- és tőkepiaci bizottsághoz a végelszámolási tervének jóváhagyása iránti kérelmet.
- 16 A 2018. évi előzetes hozzájárulások kiszámításáról szóló, 2018. április 12-i SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozatával az ESZT jóváhagyta a 2018. évi előzetes hozzájárulásokat. A 2018. április 27-i levelében a pénz- és tőkepiaci bizottság tájékoztatta az ABLV Bankot e határozat ESZT általi elfogadásáról és a 2018-as évre vonatkozó előzetes hozzájárulása címén fizetendő összegről. A felperes ezt az összeget 2018. július 3-án megfizette.
- 17 2018. július 11-én az EKB a pénz- és tőkepiaci bizottság javaslatára olyan határozatot fogadott el, amelyben visszavonta a felperes működési engedélyét.
- 18 A 2018. szeptember 17-i levelével a fellebbező a 2015. évre fizetett hozzájárulás egy részének visszatérítését, a 2018. évre fizetendő előzetes hozzájárulásának újraszámítását, valamint az e címen teljesített túlfizetések visszatérítését kérte az ESZT-től.
- 19 A vitatott határozatban az ESZT elutasította ezt a kérelmet. Az ESZT a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdése és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése alapján úgy véli, hogy e két rendelet egyetlen rendelkezése sem írja elő a fellebbező 2018. évi előzetes hozzájárulásának újraszámítását vagy e hozzájárulás egy részének visszatérítését. Az ESZT rámutatott különösen arra, hogy valamely hitelintézet engedélyének az EKB általi visszavonása a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése értelmében vett státuszváltozást jelent. Az ESZT ezenfelül úgy vélte, hogy a 2015. évi előzetes hozzájárulásokat megfizető szervezetek, amelyek engedélyét utóbb visszavonták, nem jogosultak

ezen előzetes hozzájárulások visszatérítésére, ugyanúgy, ahogy más szabályszerűen megfizetett előzetes hozzájárulások visszatérítésére sem jogosultak, a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésével összhangban.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 20 A Törvényszék Hivatalához 2018. december 21-én érkezett keresetlevelével az ABLV Bank keresetet indított a vitatott határozat megsemmisítése iránt.
- 21 E keresetének alátámasztása érdekében tíz jogalapra hivatkozott. Az első, a második és a harmadik jogalapjával a fellebbező lényegében azt kifogásolta, hogy az ESZT nem vette megfelelően figyelembe az előzetes hozzájárulások időarányos jellegét. A negyedik és az ötödik jogalap egyrészt a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének, másrészt a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének téves értelmezésén alapult. A hatodik, hetedik, nyolcadik, kilencedik és tizedik jogalap a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvének, az arányosság elvének, a *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* elvének (saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat, a továbbiakban: *nemo auditur* jogelv), az ellentmondásos eljárás tilalmának, illetve a tulajdonjognak és a vállalkozás szabadságának a megsértésén alapult.
- 22 A 2019. április 30-i határozattal engedélyezték, hogy az Európai Bizottság az ESZT kérelmeinek a támogatása végett beavatkozzon.
- 23 A Törvényszék a megtámadott ítéletben az ABLV Bank által előterjesztett keresetet elutasította.
- 24 A Törvényszék, miután e keresetet elfogadhatónak nyilvánította, a megtámadott ítélet 52–129. pontjában együttesen vizsgálta az első öt jogalapot.
- 25 E vizsgálat végén ezen ítélet 130. pontjában a Törvényszék kimondta, hogy az ESZT nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy valamely intézmény engedélyének az EKB általi visszavonása a hozzájárulási időszak során nem minősült olyan körülménynek, amely jogot keletkeztetett ezen intézmény számára az előzetes hozzájárulása időarányos újraszámítására ezen időszak vonatkozásában, illetve amikor ebből következően úgy döntött, hogy nem téríti vissza az ABLV Bank részére az általa a 2018. évi előzetes hozzájárulásaként megfizetett összegek egy részét. A Törvényszék emellett megállapította, hogy az ESZT nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy valamely intézmény engedélyének az EKB általi, a 806/2014 rendeletben előírt kezdeti időszakban történő visszavonása nem olyan körülmény, amely ezen intézmény számára jogot keletkeztet a 2015. évi előzetes hozzájárulása fennmaradó egyenlegének visszatérítésére.
- 26 Következésképpen a megtámadott ítélet 131. pontjában elutasította az ABLV Bank által előterjesztett első öt jogalapot.
- 27 A megtámadott ítélet 132–180. pontjában a Törvényszék megvizsgálta és elutasította az ABLV Bank által felhozott hatodik, hetedik, nyolcadik, kilencedik és tizedik jogalapot.

A felek kérelmei

- 28 Fellebbezésében az ABLV Bank azt kéri, hogy a Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
 - semmisítse meg a vitatott határozatot;
 - az ESZT-t kötelezze az első- és a másodfokú eljárás költségeinek viselésére; és
 - abban az esetben, ha a Bíróság nem lenne abban a helyzetben, hogy az első fokon előterjesztett keresetről határozzon, utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé.
- 29 Az ESZT és a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:
- utasítsa el a fellebbezést, és
 - az ABLV Bankot kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

- 30 Az ABLV Bank a fellebbezésének alátámasztására tizenhárom jogalapra hivatkozik, amelyek először is a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének téves értelmezésén, másodszor a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének téves értelmezésén, harmadszor a 2017/2361 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének téves értelmezésén, negyedszer a „jogalap nélküli gazdagodás” fogalmának téves értelmezésén és alkalmazásán, ötödször egy jogellenességi kifogás tárgyában való határozathozatal elmulasztásán, hatodszor az ESZT SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozata figyelembevételével kapcsolatos hibákon, hetedszer a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkének téves értelmezésén, nyolcadszor a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások rendszerét érintő hibákon, kilencedszer a 2015. évi előzetes hozzájárulások tekintetében elkövetett téves jogalkalmazáson és a határozathozatal elmulasztásán, tizedszer az első fokon előterjesztett hatodik jogalap elutasítása során elkövetett téves jogalkalmazáson, tizenegyedszer az első fokon előterjesztett hetedik jogalap elutasítása során elkövetett téves jogalkalmazáson, tizenkettedszer az első fokon előterjesztett nyolcadik és kilencedik jogalap elutasítása során elkövetett téves jogalkalmazáson, tizenharmadszor pedig a vitatott határozat kellően indokolt jellegét érintő hibákon alapul.
- 31 Az ESZT és a Bizottság arra hivatkozik, hogy e jogalapok közül több elfogadhatatlan.

Az elfogadhatóságról

A felek érvei

- 32 Az ESZT azt állítja, hogy az első, a negyedik, az ötödik és a nyolcadik jogalap elfogadhatatlan, mivel azok nem jelölik meg a megtámadott ítélet azon pontjait, amelyekre vonatkoznak.
- 33 A Bizottság rámutat arra, hogy több jogalap, különösen az első, a harmadik, a hetedik és a nyolcadik jogalap nem kapcsolódik a megtámadott ítélet egyetlen konkrét pontjához sem.

A Bíróság álláspontja

- 34 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 256. cikkéből, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkéből, valamint a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjából és 169. cikkéből következik, hogy a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit és az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket, ellenkező esetben a fellebbezés, illetve az érintett jogalap elfogadhatatlan (2022. január 13-i Dragnea kontra Bizottság ítélet, C-351/20 P, EU:C:2022:8, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 35 Így nem felel meg e követelményeknek és elfogadhatatlannak kell nyilvánítani az olyan fellebbezést, amely nem rendelkezik koherens szerkezettel, általános állításokra korlátozódik, és nem jelöli meg pontosan a megtámadott ítélet azon pontjait, amelyeket esetlegesen érint a téves jogalkalmazás (lásd ebben az értelemben: 2014. július 10-i Telefónica és Telefónica de España kontra Bizottság ítélet, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 36 A jelen ügyben kétségtelenül meg kell állapítani, hogy az ESZT és a Bizottság által hivatkozott elfogadhatatlansági kifogással érintett fellebbezési jogalapok nem említik módszeresen a megtámadott ítélet azon pontjait, amelyekre vonatkoznak.
- 37 Mindazonáltal e jogalapokat a megtámadott ítélet felépítését követve terjesztik elő, amint azt egyébként a fellebbezés bevezető része kifejezetten megjelöli.
- 38 Ennélfogva a fellebbezésben szolgáltatott információk révén könnyen azonosíthatók a megtámadott ítélet azon pontjai, amelyekre az egyes jogalapok vonatkoznak, az ESZT és a Bizottság által védekezésül felhozott érvek pedig egyébiránt megerősítik, hogy be tudták azonosítani e pontokat.
- 39 Következésképpen el kell utasítani az első, a harmadik, az ötödik, a hetedik és a nyolcadik jogalap pontos meghatározásának hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogást.

Az ügy érdeméről

Az első, a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének téves értelmezésére alapított jogalapról

– A felek érvei

- 40 Első jogalapjával az ABLV Bank arra hivatkozik, hogy a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének Törvényszék által elfogadott értelmezése téves, amennyiben e rendelkezés pusztán azt jelenti, hogy az előzetes hozzájárulások nem minősülnek visszatéríthető betéteknek.
- 41 Először is, a Törvényszék eltért a „fizetendő” kifejezés általánosan elfogadott értelmétől és a jogalap nélküli gazdagodás elvétől, amikor „fizetendőnek” tekintette az eleve szabályszerűen megfizetett összegeket, még annak későbbi bebizonyosodása esetén is, hogy azokat a releváns időszakra nézve nem kellett megfizetni.

- 42 Ezenkívül a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdésében szereplő tagadás terjedelme nem olyan egyértelmű, mint ahogy azt a Törvényszék állította. E tagadás terjedelme annak tárgyától – azaz a visszatéríthető betétől vagy a fizetendő összegek későbbi felülvizsgálatától – függ. Az, hogy e rendelkezés nem tesz említést az előzetes hozzájárulások abban az esetben történő kiigazításának lehetőségéről, ha az érintett intézmény elveszíti az engedélyét, az említett rendelkezés kevésbé részletes jellegére tekintettel szintén nem meghatározó jelentőségű.
- 43 Másodszor, az ABLV Bank azt állítja, hogy a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének a megtámadott ítéletben elfogadott értelmezése nincs összhangban az uniós jog egyéb elemeivel.
- 44 Ez az értelmezés ellentmondásban áll a 2015/81 végrehajtási rendelet 7. cikkének (3) bekezdésével és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkével, amelyek előírják az előzetes hozzájárulások visszatérítésének lehetőségét.
- 45 Az említett értelmezés emellett összeegyeztethetetlen a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdésével, mivel nem lenne logikus, ha e rendelkezés a tartozás későbbi meghatározása tekintetében nem relevánsként határozná meg bizonyos változtatásokat, holott az ilyen meghatározás mindenképpen kizárt.
- 46 Hasonlóképpen, a Törvényszék értelmezése nem áll összhangban a Bíróság által a 2019. november 14-i State Street Bank International ítéletben (C-255/18, EU:C:2019:967) elfogadott érveléssel. Ezen érvelés ugyanis, amely valamely intézmény státusának az ESZA-hoz való hozzájárulás időszaka alatti megváltozása relevanciájának hiányára vonatkozik, nem a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdésén, hanem a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdésén alapul.
- 47 Harmadszor, a Törvényszék tévesen értékelte az előzetes hozzájárulások jellegét, amikor úgy ítélte meg, hogy azok nem minősülnek az intézmény saját kockázatai alapján meghatározott és konkrét időszakokhoz kapcsolódó egyéni hozzájárulásoknak, a biztosítási díjakhoz hasonlóan. Közelebbről, a Törvényszék nem vette figyelembe, hogy az egyéni hozzájárulásokat a kockázatok és azon lehetőség függvényében határozzák meg, hogy a 806/2014 rendeletben előírt kezdeti időszakot követően új hozzájárulásokat szedjenek be. Ezenkívül nem releváns az a körülmény, hogy időben elosztják az előzetes hozzájárulásokat, és hogy e hozzájárulások nem kapcsolódnak automatikusan ellenszolgáltatáshoz, mivel valamennyi biztosítási rendszer közös jellemzőiről van szó.
- 48 Negyedszer, az ABLV Bank által kért visszatérítésre mindenesetre az adójoghoz hasonló jogi keretben is sor kerülhetne, anélkül hogy a tartalékok célzott szintjének elérésében rögzített célkitűzés elegendő lenne a lehetséges visszatérítés kizárásához.
- 49 Az ESZT és a Bizottság állítása szerint az első jogalap megalapozatlan.

– *A Bíróság álláspontja*

- 50 A 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdése kimondja, hogy az intézményektől szabályszerűen átvett hozzájárulásokat ezen intézményeknek nem fizetik vissza.
- 51 A megtámadott ítélet 66. és 67. pontjában a Törvényszék mindenekelőtt hangsúlyozta, hogy e rendelkezés szövege egyértelműen azt jelenti, hogy a szabályszerűen megfizetett hozzájárulás nem téríthető meg.

- 52 A Törvényszék ezt követően az említett ítélet 68–73. pontjában az említett rendelkezés összefüggéseire hivatkozott. Rámutatott többek között arra, hogy az uniós szabályozásból az következik, hogy az előzetes hozzájárulások nem egy meghatározott évre vonatkoznak, és azok semmilyen ellenszolgáltatást nem garantálnak, mivel ezek az elemek különböztetik meg e hozzájárulásokat a biztosítási díjaktól, amelyek visszatérítését a helyzetnek az év során bekövetkezett megváltozása esetén meg kellene vizsgálni.
- 53 Végül a Törvényszék ugyanezen ítélet 74. és 75. pontjában rámutatott arra, hogy az érintett intézmények jogi és pénzügyi helyzetében a pénzügyi év során bekövetkezett változások figyelembevétele gátolná a 806/2014 rendelet és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet által követett célkitűzés megvalósítását, vagyis annak biztosítását, hogy a kezdeti nyolcéves időszak végén az ESZA rendelkezésére álló pénzügyi eszközök elérjék a részt vevő tagállamok területén engedélyezett összes intézmény biztosított betétei összegének legalább 1%-át.
- 54 E tekintetben először is hangsúlyozni kell, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 67. pontjában, hogy a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének egyértelmű szövegéből az következik, hogy az uniós jogalkotó általános jelleggel ki kívánta zárni a szabályszerű formában átvett előzetes hozzájárulások visszatérítését.
- 55 Ezenkívül, mivel az ABLV Bank arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben a „fizetendő” kifejezés általánosan elfogadott értelmétől eltérő értelmezést fogadott el, rá kell mutatni arra, hogy az említett rendelkezés nem a „fizetendő hozzájárulásokra”, hanem a „szabályszerűen átvett hozzájárulásokra” hivatkozik, jelezve, hogy a vissza nem térítés e rendelkezésben megállapított szabálya alkalmazandó azokra az előzetes hozzájárulásokra, amelyeket a megfizetésük időpontjában szabályosan beszedtek.
- 56 Egyébiránt, bár az ABLV Bank ugyanezen rendelkezés kevéssé részletes jellegére hivatkozik a megtámadott ítélet 67. pontjában szereplő azon megállapítás relevanciájának elvetése érdekében, amely szerint az említett rendelkezés egyáltalán nem tesz említést az előzetes hozzájárulások utólagos kiigazításának lehetőségéről, anélkül azonban, hogy érdemben vitatná e megállapítást, meg kell állapítani, hogy e megfogalmazás az uniós jogalkotó azon választását tükrözi, hogy kivételt nem tartalmazó szabályt rögzítsen.
- 57 Másodszor, nem lehet helyt adni az ABLV Bank azon érvelésének, amely szerint a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének a Törvényszék által elfogadott értelmezése ellentmond a másodlagos jog egyéb rendelkezéseinek.
- 58 Mindenekelőtt ugyanis a 2015/81 végrehajtási rendelet 7. cikkének (3) bekezdése az intézmény olyan visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásaira alkalmazandó bizonyos szabályok előírására szorítkozik, amelyek sajátosságai – amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 111. pontjában rámutatott – arra készítették az uniós jogalkotót, hogy e kötelezettségvállalásokra nézve sajátos rendszert hozzon létre.
- 59 Továbbá, bár a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkének (3) és (4) bekezdése kétségtelenül előírja a megállapításra vagy módosításra szoruló információk alapján fizetett előzetes hozzájárulás és az olyan előzetes hozzájárulás közötti esetleges különbség figyelembevételét, amelyet meg kellett volna fizetni, e rendelkezésekből az következik, hogy ennek figyelembevételére nem olyan visszatérítés formájában kell sor kerülnie, mint amelyet a jelen ügyben az ABLV Bank kért az ESZT-től, hanem a következő hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulás kiszámításának keretében.

- 60 Végül a fellebbező állításával ellentétben a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének a megtámadott ítélet 66–75. pontjában elfogadott értelmezését nem lehet úgy tekinteni, hogy az teljesen okafogyottá teszi a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdését.
- 61 Egyrészt, amint arra a főtanácsnok az indítványának 72. pontjában rámutatott, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének célja többek között az e felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (1) bekezdésének hatályával kapcsolatos bizonytalanság elkerülése, mivel e felhatalmazáson alapuló rendelet eltérést ír elő azon elv alól, amely szerint az előzetes hozzájárulásokat a hozzájárulási időszakot megelőző év december 31-én rendelkezésre álló információk alapján számítják ki.
- 62 Másrészt a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdése és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése különböző tárgyi hatállyal rendelkeznek. Míg ugyanis e rendelkezések közül az első csupán az ESZA-ba fizetendő hozzájárulásokra vonatkozik, addig a második a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 3. cikke 5. pontjával összhangban a szanálási hatóság által azon nemzeti finanszírozási rendszer céljából beszedett hozzájárulásokra vonatkozik, amelynek fogalmát a 806/2014 rendelet 5. cikkének (1) bekezdése értelmében úgy kell érteni, hogy az az ESZT-re is vonatkozik, amint azt e felhatalmazáson alapuló rendelet (7) preambulumbekkezdése jelzi.
- 63 Ebben az összefüggésben az a körülmény, hogy a 2019. november 14-i State Street Bank International ítéletben (C-255/18, EU:C:2019:967), amely egy nemzeti szanálási alapba fizetett hozzájárulás kiszámítására vonatkozott, a Bíróság a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének értelmezésére szorítkozott – és egyébiránt kizárólag e rendelkezésre vonatkozóan intéztek hozzá kérdést –, nem jelenti azt, hogy a Bíróság hallgatólagosan elvetette volna a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének a megtámadott ítéletben elfogadott értelmezését.
- 64 Harmadszor, az ABLV Bank által hivatkozott, az előzetes hozzájárulások és a biztosítási díjak közötti analógia semmi esetre sem kötelezheti az ESZT-t arra, hogy a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének egyértelmű szövegét az e rendelkezéssel ellentétes szabállyal váltsa fel azon az alapon, hogy a felperes szerint a biztosítás területén bevett szabályról van szó.
- 65 Következésképpen mint hatástalant el kell utasítani az ABLV Bank azon érveit, amelyek annak bizonyítására irányulnak, hogy a megtámadott ítélet 68–72. pontjában szereplő elemekre tekintettel a Törvényszék ugyanezen ítélet 73. pontjában nem hagyhatta figyelmen kívül az előzetes hozzájárulások és a biztosítási díjak jellemzőinek hasonlóságát.
- 66 Negyedszer, az ABLV Banknak a megtámadott ítélet 74. és 75. pontjával szemben előadott érvelése, amely azon alapul, hogy az ESZA számára a kezdeti nyolcéves időszak végén biztosítandó megfelelő pénzügyi eszközökre irányuló célkitűzése az előzetes hozzájárulások abban az esetben való visszatérítése útján is elérhető lett volna, ha az intézmény kikerül a 806/2014 rendelet hatálya alól, szintén nem alkalmas arra, hogy megkérdőjelezze e rendelet 70. cikke (4) bekezdésének az ezen ítélet 76. pontjában elfogadott értelmezését.
- 67 Az a körülmény ugyanis, hogy az uniós jogalkotó az ilyen visszatérítések engedélyezésével is el tudta volna érni az említett ítélet 74. pontjában említett célt, még bizonyítottága esetén sem teszi lehetővé a jogalkotó azon választásainak figyelmen kívül hagyását, amelyek az említett cél

elérésének legmegfelelőbb eszközeire vonatkoznak, és amelyeket az említett rendelkezés egyértelmű szövege tartalmaz (lásd analógia útján: 2011. március 17-i Brussels Hoofdstedelijk Gewest és társai ítélet, C-275/09, EU:C:2011:154, 29. pont).

- 68 E körülmények összességére tekintettel az első jogalapot mint részben hatástalant, részben pedig megalapozatlant el kell utasítani.

A második, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének téves értelmezésére alapított jogalapról

– A felek érvei

- 69 Második jogalapjával az ABLV Bank azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a hitelintézet engedélyének elvesztését a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „státusváltásnak” kell tekinteni.
- 70 Ez az értelmezés nem egyeztethető össze a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének a megtámadott ítéletben elfogadott értelmezésével. Ha ugyanis e rendelkezés alapján minden visszatérítés kizárt lenne, felesleges lenne a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdésében az ilyen visszatérítés lehetőségének a státusváltás esetén való kizárása.
- 71 Ezenkívül ez utóbbi rendelkezés csupán az előzetes hozzájárulás összegére vonatkozik, és nem magára az ilyen hozzájárulás megfizetésének elvére. Ez az értelmezés egyértelműen következik az említett rendelkezés német nyelvi változatából, és e rendelkezés más nyelvi változataival is összeegyeztethető. Annak megállapítását megelőzően, hogy a határokon átnyúló egyesülést a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke értelmében vett „státusváltásnak” kell tekinteni, a Bíróság egyébiránt a 2019. november 14-i State Street Bank International ítélet (C-255/18, EU:C:2019:967) 47. pontjában arra a körülményre támaszkodott, hogy az ilyen műveletet követően az érintett intézmény továbbra is az egységes szanálási mechanizmus (ESZM) hatálya alá tartozik.
- 72 Az ESZT és a Bizottság állítása szerint a második jogalap megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

- 73 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (1) bekezdése az előzetes hozzájárulás kiszámításának sajátos módszerét írja elő, amelyet akkor kell alkalmazni, ha egy intézmény újonnan, a hozzájárulási időszaknak csak egy része tekintetében kerül felügyelet alá.
- 74 E felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy az intézmény státusának hozzájárulási időszak alatti megváltozása, ideértve a kis intézményeket is, nem befolyásolja az adott évben fizetendő előzetes hozzájárulást.
- 75 A Törvényszék, miután a megtámadott ítélet 77. pontjában ismertette e rendelkezések szövegét, ezen ítélet 80–83. pontjában nagy részben a 2019. november 14-i State Street Bank International ítélet (C-255/18, EU:C:2019:967) 35–48. pontját idézte. Ennek alapján a Törvényszék a megtámadott ítélet 84. és 87. pontjában megállapította, hogy – a Bíróság által a 2019. november 14-i State Street Bank International ítéletben (C-255/18, EU:C:2019:967) kifejtettekkel azonos

okok miatt – egy hitelintézet engedélyének az EKB általi visszavonását ilyen státusváltozásnak kell tekinteni, még akkor is, ha e visszavonás azt jelenti, hogy a szóban forgó intézmény már nem tartozik az ESZM hatálya alá.

- 76 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság kimondta, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdésében alkalmazott „státusváltozás” kifejezés az intézmény jogi vagy ténybeli helyzetének bármely olyan megváltozását jelentheti, amely kihatással lehet e rendelkezés alkalmazására (2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 35. pont).
- 77 E rendelkezés háttére ezenkívül azt is magában foglalja, hogy az említett rendelkezés értelmében státusváltozásnak minősülő műveletre főszabály szerint nem vonatkozik a hozzájárulás mértékének a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (1) bekezdésében előírt időarányos kiszámítása, mivel ez utóbbi rendelkezést szigorúan kell értelmezni (2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 39. és 40. pont).
- 78 A Bíróság emellett pontosította, hogy ha a nemzeti szanálási hatóságoknak figyelembe kellene venniük az intézmények jogi és pénzügyi helyzetében az adott év során bekövetkezett változásokat, nehezen tudnák megbízható módon kiszámítani a következő évben fizetendő rendes hozzájárulások mértékét, és ennek következtében aligha tudnák megvalósítani azt a célt, hogy legkésőbb 2024. december 31-ig elérjék a tagállam területén engedélyezett összes intézmény biztosított betétei összegének legalább 1%-át (lásd ebben az értelemben: 2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 43. pont).
- 79 A Bíróság ezen elemekből azt a következtetést vonta le, hogy a „státusváltozásnak” a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése értelmében vett fogalmát kiterjesztően kell értelmezni, még hozzá oly módon, hogy az többek között az olyan, beolvadással történő, határokon átnyúló egyesülésre is kiterjedjen, amelyre a hozzájárulási időszakban került sor (2019. november 14-i State Street Bank International ítélet, C-255/18, EU:C:2019:967, 44. pont).
- 80 Mivel a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének szövegére, háttérére és céljára vonatkozó, a jelen ítélet 76–78. pontjában felidézett megfontolások relevánsak a hitelintézet engedélyének egy adott évben történő elvesztése szempontjából, a Törvényszék a megtámadott ítélet 84. pontjában helyesen állapította meg, hogy e megfontolások igazolják, hogy az engedély ilyen elvesztése az e rendelkezés értelmében vett „státusváltozásnak” minősüljön.
- 81 Ehhez hasonlóan a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 87. pontjában elutasította az ABLV Bank azon érvét, amely szerint a „státusváltozásnak” az említett rendelkezés értelmében vett fogalma nem vonatkozik azokra a változásokra, amelyek nyomán valamely intézmény a jövőben nem tartozik az ESZM hatálya alá.
- 82 Rá kell ugyanis mutatni arra, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének szövege egyáltalán nem tesz különbséget az intézmények státusváltozásai között aszerint, hogy e változás következtében az érintett intézmény kikerül-e az ESZM hatálya alól, vagy sem.
- 83 Az ABLV Bank által hivatkozott azon körülmény, hogy e rendelkezés német nyelvű változata kizárólag az előzetes hozzájárulás összegére utal, e tekintetben nem releváns.

- 84 E körülmények között a 2019. november 14-i State Street Bank International ítélet (C-255/18, EU:C:2019:967) 47. pontjában szereplő megfontolások, amelyek – amint arra ezen ítélet 45. pontja rámutat – csupán a „státusváltás” 2015/63 rendelet 12. cikke (2) bekezdése értelmében vett fogalmának azon kiterjesztő értelmezését kívánják megerősíteni, amelynek a megalapozottsága az említett ítélet 44. pontjában már megállapítást nyert, nem értelmezhetőek akként, hogy azokkal a Bíróság e kiterjesztő értelmezést kizárólag az intézmények olyan státusváltásaira kívánta volna korlátozni, amelyek nyomán az intézmények nem kerülnek ki az ESZM hatálya alól.
- 85 Egyébiránt az ABLV Bank által felhozott azon érvet, amely szerint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének és a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének a megtámadott ítéletben elfogadott értelmezése ellentmondásos, a jelen ítélet 61–63. pontjában kifejtett indokok miatt el kell utasítani.
- 86 A fentiekre tekintettel a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik, a 2017/2361 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének téves értelmezésére alapított jogalapról

– A felek érvei

- 87 Harmadik jogalapjával az ABLV Bank egyrészt azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen követte meg tőle a 2017/2361 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése közötti kapcsolat alátámasztását azon téves elgondolásra támaszkodva, amely szerint ugyanazon kifejezésnek főszabály szerint eltérő értelmet kell tulajdonítani, ha azt két különálló rendelkezésben használják, kivéve ha e rendelkezések között különös kapcsolat áll fenn.
- 88 Másrészt a Törvényszék nyilvánvalóan tévesen állapított meg ellentmondást az előzetes hozzájárulások által szolgált közérdek és a szóban forgó intézménynek az ESZT igazgatási kiadásaihoz való hozzájárulások által szolgált konkrét érdekei között. E helyett inkább azt kellene figyelembe venni, hogy az előzetes hozzájárulások szorosabb kapcsolatban állnak az érintett intézménnyel, mivel e hozzájárulások ezen intézmény kockázati profiljához kapcsolódnak.
- 89 Az ESZT és a Bizottság állítása szerint a harmadik jogalap megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

- 90 A 2017/2361 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (2), (4) és (5) bekezdése az ESZT igazgatási kiadásaihoz való egyéni éves hozzájárulás időarányos számítási módját írja elő abban az esetben, ha a szervezet vagy csoport jogállásában az év során bizonyos változások következnek be.
- 91 A megtámadott ítélet 86. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „státusváltás” fogalmát nem lehet úgy érteni, hogy az kizárólag a 2017/2361 rendelet 7. cikkében szabályozott esetekre vonatkozik, tekintettel e két jogi aktus eltérő tárgyára és céljára.

- 92 Az e 86. pontban szereplő megfontolásokra tekintettel kitűnik, hogy az ABLV Bank azon érve, amely szerint a Törvényszék tévesen követelte meg tőle a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése és a 2017/2361 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke közötti kapcsolat alátámasztását, a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul, mivel a Törvényszék az említett pontban nem az e két rendelkezés közötti kapcsolat hiányára támaszkodott.
- 93 Ezenkívül az ABLV Bank nem vitatja a Törvényszék azon értékelését, amely szerint az előzetes hozzájárulásoknak és az ESZT igazgatási kiadásaihoz nyújtott hozzájárulásoknak nem ugyanaz a tárgya.
- 94 Mivel a hozzájárulások tárgyában mutatkozó e különbség elegendő annak igazolásához, hogy a kiszámításukra különálló és egymástól független módszerekkel kerül sor, meg kell állapítani, hogy az ABLV Bank nem bizonyította, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének értelmezése céljából megtagadta a 2017/2361 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének figyelembevételét.
- 95 Következésképpen a harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A negyedik, a „jogalap nélküli gazdagodás” fogalmának téves értelmezésére és alkalmazására alapított jogalapról

– A felek érvei

- 96 Negyedik jogalapjával az ABLV Bank azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 92–96. pontja azon a téves elgondoláson alapul, amely szerint a „jogalap nélküli gazdagodás” fogalmának alkalmazása kizárólag a fizetés eredeti igazoltságának vizsgálatát vonja maga után. Épp ellenkezőleg, főszabály szerint azokat az utólag bekövetkezett fejleményeket is figyelembe kell venni, amelyek következményekkel járnak a fizetés szabályszerűségére nézve, és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése – az igazgatási eljárások egyszerűsítése érdekében – éppen ezért zárja ki bizonyos változások figyelembevételét.
- 97 Az ESZT és a Bizottság állítása szerint a negyedik jogalap megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

- 98 A megtámadott ítélet 94–96. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a szóban forgó kifizetések jogalapja a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdése és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke volt, amely jogalapok kizárják a 2018. évi előzetes hozzájárulás részleges visszatérítését, és amelyek érvényességét az ABLV Bank nem vitatta.
- 99 Így a Törvényszék az ESZA-nak az ABLV Bank 2018. évi előzetes hozzájárulása beszédéséből és megőrzéséből fakadó gazdagodása jogalapja meglétének megállapítása céljából kifejezetten arra a körülményre támaszkodott, hogy a releváns rendelkezések az érintett intézmény jogállásának a 2018-as év során bekövetkezett megváltozása esetén kizárják e hozzájárulás visszatérítését.

- 100 Következésképpen nem tekinthető úgy, hogy a Törvényszék úgy ítélte volna meg, hogy a jogalap nélküli gazdagodás kizárható volt pusztán azért, mert bizonyítást nyert e gazdagodás eredeti igazoltsága, anélkül hogy figyelembe vette volna a szóban forgó összegek megőrzése jogalapjának fennállását.
- 101 Ebből következik, hogy az ABLV Bank által hivatkozott negyedik jogalap a megtámadott ítélet téves olvasatán alapul.
- 102 Következésképpen e jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az ötödik, a jogellenességi kifogásról való határozathozatal elmulasztására alapított jogalapról

– A felek érvei

- 103 Ötödik jogalapjával az ABLV Bank arra hivatkozik, hogy a Törvényszék elmulasztotta megválaszolni a Törvényszék 2020. június 12-i kérdéseire adott válaszbeadványának 40. pontjában emelt jogellenességi kifogást.
- 104 Az ESZT és a Bizottság állítása szerint az ötödik jogalap megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

- 105 A megtámadott ítélet 95. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a fellebbező beadványai sem kifejezetten, sem hallgatólagosan nem tartalmazzak a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdésére és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkére vonatkozó jogellenességi kifogást.
- 106 Amennyiben az ABLV Bank arra hivatkozik, hogy a Törvényszék ily módon elmulasztotta a fellebbező 2020. június 12-i beadványának 40. pontjában foglalt jogellenességi kifogásról való határozathozatalt, emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy a fellebbezés keretében a Bíróság felülvizsgálatának célja többek között annak ellenőrzése, hogy a Törvényszék jogilag megfelelőképpen megválaszolta-e a fellebbező által előterjesztett valamennyi érvet, másrészt, hogy a Törvényszéknek az elsőfokú eljárásban hivatkozott érvekre adott válaszában hiányára alapított jogalap lényegében nem az azon indokolási kötelezettség megsértésére való hivatkozással egyenértékű-e, amely az Európai Unió Bíróságának alapokmánya 36. cikkéből következik, és amely ugyanezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése és a Törvényszék eljárási szabályzatának 117. cikke értelmében a Törvényszékre is vonatkozik (2017. március 9-i Ellinikos Chrysos kontra Bizottság ítélet, C-100/16 P, EU:C:2017:194, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 107 Az indokolási kötelezettség értelmében a Törvényszék nem köteles kimerítő jelleggel, egyenként bemutatni a felek által megfogalmazott összes érvet, hiszen a Törvényszék által adott indokolás implicit jellegű is lehet, amennyiben lehetővé teszi az érintettek számára, hogy megismerjék azokat az indokokat, amelyek miatt a Törvényszék nem adott helyt az érveiknek, illetve a Bíróság számára azt, hogy rendelkezésére álljanak az ahhoz szükséges elemek, hogy felülvizsgálati jogkörét gyakorolni tudja (2017. március 9-i Ellinikos Chrysos kontra Bizottság ítélet, C-100/16 P, EU:C:2017:194, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

108 Márpedig kitűnik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 95. pontjában hallgatólagosan, de szükségszerűen megállapította, hogy a fellebbező 2020. június 12-i beadványának 40. pontja, amely szerint jogellenes a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének ESZT által javasolt értelmezése, e cikk értelmezésére – és nem érvényességére – vonatkozik, anélkül hogy a Törvényszék ezzel elferdítette volna e beadványt.

109 Ezért az ötödik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A hatodik, az ESZT SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozatának figyelembevételével kapcsolatos hibákra alapított jogalapról

– A felek érvei

110 Hatodik jogalapjával az ABLV Bank azt állítja, hogy a jelen ügyben nem megfelelő azon szabály alkalmazása, amely szerint a gyakorlat nem módosíthatja a hatályos jogi keretet. Ugyanis, jöllehet az ESZT SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozata elrendelte a megfizetett előzetes hozzájárulások visszatérítését, nem vitatott, hogy az ilyen visszatérítés nem fogható fel másként, mint hogy az e visszatérítés kedvezményezettje számára biztosított jogból ered, és e visszatérítés nem ismerhető el az ESZT adományaként.

111 A Törvényszék által az ESZT SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozatával kapcsolatban másodlagosan elfogadott érv pusztán szemantikai jellegű, mivel a visszatérítés jellege nem változik meg abból fakadóan, hogy azt negatív fizetesként tüntetik fel, vagy hogy az egy matematikai műveletet feltételez. Ezenkívül önkényes lenne különbséget tenni a hozzájárulás összegére alkalmazott levonás és a visszatérítés között.

112 Az ESZT és a Bizottság állítása szerint a hatodik jogalap megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

113 A megtámadott ítélet 98. és 99. pontjában a Törvényszék hatástalannak nyilvánította az ABLV Banknak az ESZT SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozata ellen irányuló érveit, mivel az ESZT pusztán gyakorlata nem eredményezheti az alkalmazandó uniós jogszabályi rendelkezések tartalmának módosulását, majd másodlagosan, ezen ítélet 100–102. pontjában pontosította, hogy ezek az érvek megalapozatlanok.

114 Meg kell állapítani, hogy a Törvényszék helyesen emlékeztetett a megtámadott ítélet 98. pontjában arra, hogy valamely uniós intézmény, szerv vagy szervezet pusztán gyakorlata nem indokolhatja a rájuk nézve kötelező szabályoktól való eltérést, és nem teremthet olyan precedenst, amelyet kötelesek lennének követni (lásd ebben az értelemben: 1996. március 26-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-271/94, EU:C:1996:133, 24. pont; 2009. október 1-jei Bizottság kontra Tanács ítélet, C-370/07, EU:C:2009:590, 54. pont).

115 Ebből következik, hogy még annak feltételezése esetén is, hogy az ESZT az SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozatában ténylegesen elismerte az előzetes hozzájárulások bizonyos visszatérítéseinek lehetőségét, e határozat nem kérdőjelezheti meg a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének a Törvényszék által elfogadott értelmezését.

- 116 Az a körülmény, hogy az ESZT érvényesen nem nyújthat adományt a hitelintézetek számára, ebben az összefüggésben nem releváns, mivel nem vélelmezhető, hogy az ESZT az SRB/ES/SRF/2018/03. sz. határozat elfogadásakor e szabálynak megfelelően járt el, és ráadásul helyesen is értelmezte a rá nézve kötelező másodlagos jogi szabályokat.
- 117 Ebből következik, hogy a fellebbezőnek a megtámadott ítélet 98. és 99. pontja ellen irányuló érvelését mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 118 E körülmények között ezen ítélet 100–102. pontját a teljesség kedvéért kifejtettnek kell tekinteni, ami azt jelenti, hogy az e pontok vitatására irányuló érvelés hatástalan (lásd analógia útján: 2020. június 18-i Dovgan kontra EUIPO ítélet, C-142/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:487, 92. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 119 Következésképpen a hatodik jogalapot mint részben hatástalant és mint részben megalapozatlant el kell utasítani.

A hetedik, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkének téves értelmezésére alapított jogalapról

– A felek érvei

- 120 Hetedik jogalapjával az ABLV Bank azt állítja, hogy a Törvényszéknek a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikke (3) és (4) bekezdésére vonatkozó érvelése téves jogalkalmazást tartalmaz, mivel az előzetes hozzájárulások e rendelkezésben előírt felülvizsgálatának lehetősége azt jelzi, hogy a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének Törvényszék általi értelmezése helytelen.
- 121 Az ESZT arra hivatkozik, hogy a hetedik jogalapot mint elfogadhatatlant vagy mindenesetre mint megalapozatlant el kell utasítani. A Bizottság állítása szerint ez a jogalap megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

- 122 A Törvényszék, miután a megtámadott ítélet 105. pontjában felhívta a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikke (3) és (4) bekezdésének szövegét, ezen ítélet 107. és 108. pontjában megállapította, hogy e rendelkezéseknek a fellebbező által javasolt azon értelmezését, amely szerint bármely hozzájárulás egy későbbi módosítás tárgyát képezheti, nem támasztja alá e rendelkezések szövege, és a körülményeknek a fellebbező által hivatkozott megváltozása nem hasonlítható az említett rendelkezésekben említett ismételt megállapításhoz vagy módosításhoz.
- 123 Kitűnik, hogy hetedik jogalapjával az ABLV Bank nem azt rója fel a Törvényszéknek, hogy tévesen utasította el a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikke (3) és (4) bekezdésének alkalmazását, hanem azt, hogy a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének az említett 17. cikk (3) és (4) bekezdésével összeegyeztethetetlen értelmezését fogadta el.
- 124 Márpedig a jelen ítélet 59. pontjában kifejtett indokok alapján az ilyen érvelés nem elfogadható.
- 125 Következésképpen a hetedik jogalapot – anélkül, hogy vizsgálni kellene az elfogadhatóságát – mint megalapozatlant el kell utasítani.

A nyolcadik, a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások rendszerével kapcsolatos hibákra alapított jogalapról

– A felek érvei

- 126 Nyolcadik jogalapjával az ABLV Bank arra hivatkozik, hogy a Törvényszék elferdítette a fellebbező érvelését, mivel az elsőfokú eljárás irataiban a fellebbező nem állította azt, hogy az előzetes hozzájárulásai visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásoknak minősülnek.
- 127 Márpedig a 2015/81 végrehajtási rendelet 7. cikkének (3) bekezdése azt támasztja alá, hogy valamely intézménynek az ESZA hatálya alóli kikerülésekor számításokat kell végezni, és ennél fogva téves a 806/2014 rendeletnek a Törvényszék által elfogadott értelmezése.
- 128 Az ESZT és a Bizottság állítása szerint a nyolcadik jogalap megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

- 129 A 2015/81 végrehajtási rendelet 7. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy az olyan intézmény visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásait, amely már nem tartozik a 806/2014 rendelet hatálya alá, törölni kell, és az e kötelezettségvállalások fedezetéül szolgáló biztosítékokat vissza kell szolgáltatni.
- 130 A Törvényszék a megtámadott ítélet 111. pontjában pontosította, hogy az ilyen kötelezettségvállalások jellege eltér az előzetes hozzájárulásokétól, és ezért azokra olyan sajátos szabályozás vonatkozik, amely nem alkalmazható analógia útján az ABLV Bank által fizetettekhez hasonló hozzájárulásokra.
- 131 E tekintetben rá kell mutatni egyrészt arra, hogy ezen ítélet 110. és 111. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék nem tett olyan megállapítást, amely szerint a fellebbező azt állította, hogy a 2018. évi előzetes hozzájárulása visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokból állt.
- 132 Hangsúlyozni kell különösen azt, hogy a Törvényszék az említett ítélet 111. pontjában kifejezetten elutasította azt a lehetőséget, hogy „analógia útján” a 2015/81 végrehajtási rendelet 7. cikke (3) bekezdését alkalmazza.
- 133 Ebből következik, hogy az ABLV Bank által az elsőfokú eljárásban benyújtott iratok elferdítésére alapított érvet mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 134 Másrészt a fellebbező kétségkívül helyesen hivatkozik arra, hogy a 2015/81 végrehajtási rendelet 7. cikkének (3) bekezdése azt jelenti, hogy valamely intézménynek az ESZA hatálya alóli kikerülése magában foglalhatja, hogy az ESZT az ezen intézmény által fizetett előzetes hozzájárulásokra vonatkozó bizonyos intézkedéseket fogad el. A fellebbező ugyanakkor egyáltalán nem kifogásolja a Törvényszék azon megállapításait, amelyek a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokat az egyéb előzetes hozzájárulásoktól megkülönböztető eltérésekre vonatkoznak, hanem ellenkezőleg, e különbségek valódiságát hangsúlyozza.
- 135 E körülmények között a fellebbező érvelése alapján nem állapítható meg, hogy a megtámadott ítélet 111. pontja téves jogalkalmazást tartalmaz.

136 Ennélfogva e jogalapot mint részben hatástalant, részben pedig megalapozatlant el kell utasítani.

A kilencedik, a 2015. évi előzetes hozzájárulások tekintetében elkövetett téves jogalkalmazásra és a határozathozatal elmulasztására alapított jogalapról

– *A felek érvei*

137 Kilencedik jogalapjával az ABLV Bank több olyan hibát is kifogásol, amelyeket a Törvényszék a fellebbezőnek a 2015. évi előzetes hozzájárulásokra vonatkozó érvelésével kapcsolatban követett el.

138 Először is a Törvényszék tévesen hasonlította ezeket a hozzájárulásokat a későbbi hozzájárulásokhoz, holott a 2015. évi előzetes hozzájárulásokat az érintett intézmények részére történő visszatérítésükig az erre szánt külön részekben tartják.

139 Másodszor, a Törvényszék tévesen értelmezte a 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikkének (2) bekezdését.

140 Így nem vette figyelembe azt, hogy e rendelkezés nem írta elő, hogy a szóban forgó hozzájárulásokat nyolc év alatt fokozatosan kell visszatéríteni. Ebben az összefüggésben nem fogadható el az előzetes hozzájárulások megfizetésére már nem köteles intézmények visszatérítésből való kizárása, mivel a helyzetük e tekintetben az előírt visszatérítés indokolatlan elhalasztásából ered. Meglepő lenne, ha elmaradna az ilyen intézmények helyzetének rendezésére szolgáló számítás, mivel a 2015/81 végrehajtási rendelet 7. cikkének (3) bekezdése számítást ír elő ilyen helyzetben.

141 Harmadszor, a Törvényszék tévesen hivatkozott a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdésére, holott a 2015. évi előzetes hozzájárulásokat nem e rendelet alapján szedték be, és az ilyen típusú hozzájárulásokra alkalmazandó szabályok nem tartalmazzak hasonló rendelkezéseket.

142 Negyedszer, a Törvényszék által a kereset elfogadhatóságának vizsgálata során kialakított álláspont ellentmond a 2015. évi előzetes hozzájárulások érdemi értékelése során elfogadott álláspontnak.

143 Ötödsorban a Törvényszék nem ismerte el, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdésére hivatkozással az év során bekövetkezett változások kérdését relevánsnak tartja.

144 Az ESZT és a Bizottság állítása szerint a kilencedik jogalap megalapozatlan.

– *A Bíróság álláspontja*

145 A Törvényszék, miután a megtámadott ítélet 115. és 116. pontjában emlékeztetett arra, hogy a tagállamok beszédtek a 2015. évi előzetes hozzájárulásokat, majd átutalták azokat az ESZT-nek, ezen ítélet 117. pontjában mindenekelőtt úgy ítélte meg, hogy e hozzájárulásokat az átutalásukat követően a többi előzetes hozzájárulással helyettesíthető módon gyűjtik össze az ESZA-ban.

- 146 Ezt követően az említett ítélet 119–127. pontjában kifejtette, hogy a 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikkének (2) bekezdése nem szolgálhat a fellebbező visszatérítés iránti kérelmének alapjául. E tekintetben rámutatott arra, hogy e rendelkezés nem keletkeztet a visszatérítéshez való jogot, és pusztán pontosítja az ESZT által annak érdekében követendő módszert, hogy az előzetes hozzájárulások kiszámítása során figyelembe vegye a tagállamok által részére átutalt a 2015. évi előzetes hozzájárulásokat.
- 147 Végül a Törvényszék ugyanezen ítélet 128. pontjában úgy ítélte meg, hogy a 2015. évi előzetes hozzájárulásokat a többi hozzájáruláshoz hasonlóan ettől kezdve a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdése szabályozza.
- 148 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy az ABLV Bank érvelése nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikke (2) bekezdésének a Törvényszék által a megtámadott ítélet 120–127. pontjában elfogadott értelmezése téves jogalkalmazást tartalmaz.
- 149 E rendelkezés kimondja, hogy a kezdeti időszakban az egyes intézmények egyéni hozzájárulásának kiszámításakor az ESZT figyelembe veszi a tagállamok által beszedett és az ESZA-ba átutalt előzetes hozzájárulásokat, azaz levonja ezeket az egyes intézmények által fizetendő összegből.
- 150 Amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 120–122. pontjában megállapította, mind a 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikke (2) bekezdésének szövegéből, mind pedig e végrehajtási rendelet céljából, vagyis az egyes intézmények ESZA-ba fizetendő előzetes hozzájárulásának kiszámítási feltételeiből az következik, hogy e rendelkezés nem értelmezhető akként, hogy az jogot biztosít az egyes intézmények számára a tagállamok által beszedett és az ESZA-ba átutalt előzetes hozzájárulások összegének visszatérítésére. Az említett rendelkezés tehát arra szorítkozik, hogy az ESZA-ba fizetendő előzetes hozzájárulások számítási módszerébe felveszi e hozzájárulások levonásának műveletét.
- 151 Ennélfogva, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 123. pontjában hangsúlyozta, az olyan intézmény, amelynek már nem kell előzetes hozzájárulást fizetnie az ESZA-ba, nem részesülhet e levonási műveletben, mivel már nem alkalmazzák rá ezt a számítási módszert.
- 152 A 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikke (2) bekezdésének ezen értelmezése nem tekinthető összeegyeztethetetlennek e végrehajtási rendelet 7. cikkének (3) bekezdésével, mivel ez utóbbi rendelkezésnek, amely a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások sajátos rendszerére vonatkozik, nem célja és nem is következménye a tagállamok által beszedett és az ESZA-ba átutalt előzetes hozzájárulásokra alkalmazandó szabályok pontosítása.
- 153 Másodszor, amennyiben az ABLV Bank érvelését úgy kell érteni, hogy azzal a fellebbező az ESZT azon gyakorlatának szabálytalanságát kifogásolja, amelynek keretében a 806/2014 rendeletben előírt kezdeti időszak során fokozatosan végezte el a 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikkének (2) bekezdésében előírt levonást, meg kell állapítani, hogy ilyen szabálytalanságra – feltételezve annak bizonyítottságát – az előzetes hozzájárulásoknak az egyes évek tekintetében való meghatározásáról szóló határozatokkal szemben kellett volna hivatkozni annak bizonyítása érdekében, hogy e határozatok az e rendelkezéssel ellentétes számítási módszeren alapultak.
- 154 Ezzel szemben az ilyen gyakorlat szabálytalanságára alapított érvelés nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a Törvényszéknek meg kellett volna állapítania, hogy az említett rendelkezésnek való megfelelés érdekében valamely intézmény ESZM hatálya alól való

kikerülésekor az ESZT-nek – az említett intézmény által fizetendő előzetes hozzájárulások éves számítási műveletén kívül is – vissza kell térítenie a tagállam által ezen intézménytől beszedett és az ESZA-ba átutalt előzetes hozzájárulást.

- 155 Ebből következik, hogy mint hatástalanokat el kell utasítani az ESZT azon gyakorlatának szabálytalanságára alapított érveket, amelynek keretében a 806/2014 rendeletben előírt kezdeti időszak során fokozatosan végezte el a 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikkének (2) bekezdésében előírt levonást.
- 156 Harmadszor, mivel e rendelet 70. cikkének (4) bekezdése anélkül említi a „szabályszerűen átvett hozzájárulásokat”, hogy különbséget tenne az ESZT által közvetlenül beszedett előzetes hozzájárulások és a tagállamok által részére átutalt előzetes hozzájárulások között, nem tekinthető úgy, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 128. pontjában úgy ítélte meg, hogy e rendelkezés az ESZT rendelkezésére bocsátott ezen előzetes hozzájárulások összességére alkalmazandó.
- 157 Negyedszer, az ABLV Bank azon érveit, amelyek a Törvényszéknek a 2015. évi előzetes hozzájárulásokra vonatkozó érvelése és a megtámadott ítélet indokolásának más részei közötti ellentmondásokra vonatkoznak, a jelen ítélet 34. pontjában felidézett elvekkkel összhangban elfogadhatatlannak kell tekinteni, mivel a fellebbező nem határozza meg egyértelműen az indokolás ellentmondásainak jellegét, amire hivatkozni kíván.
- 158 Ötödször, mivel a fenti megfontolásokból az következik, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg egyrészt azt, hogy a 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikkének (2) bekezdése nem írja elő a tagállamok által beszedett és az ESZA-ba átutalt előzetes hozzájárulások visszatérítéséhez való jogot, másrészt pedig azt, hogy a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdése alkalmazandó e hozzájárulásokra, kitűnik, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítélet 117. és 128. pontjában kifejtett azon értékelés, amely szerint az ESZA-n belül nem tesznek semmilyen különbséget az említett hozzájárulások és az ESZT által közvetlenül beszedett előzetes hozzájárulások között, nem tekinthető szükségesnek a Törvényszék által a megtámadott ítélet 129. pontjában levont következtetés igazolásához.
- 159 Mivel az ezen értékelésre vonatkozó megfontolásokat következésképpen a teljesség érdekében kifejtetteknek kell tekinteni, az ABLV Banknak az e megfontolásokat kifogásoló érveit a jelen ítélet 118. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlattal összhangban mint hatástalanokat el kell utasítani.
- 160 A fentiekre tekintettel a kilencedik jogalapot mint részben elfogadhatatlant, részben hatástalant, részben pedig megalapozatlant el kell utasítani.

A tizedik, az első fokon előterjesztett hatodik jogalap elutasítása során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított jogalapról

– A felek érvei

- 161 Tizedik jogalapjával az ABLV Bank azt állítja, hogy a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 134. és azt követő pontjaiban kifejtett azon értékelése, amely szerint a vitatott határozat nem sértette meg a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvét, téves jogalkalmazást valósít meg, mivel még annak

feltételezése esetén is, hogy a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdése a Törvényszék által e rendelkezésnek tulajdonított jelentéssel bír, e rendelkezés nem tekinthető egyértelműnek, különösen az előzetes hozzájárulások visszatérítésének eseteire tekintettel.

162 Az ESZT arra hivatkozik, hogy a tizedik jogalapot mint elfogadhatatlant vagy mindenesetre mint megalapozatlant el kell utasítani. A Bizottság szintén úgy véli, hogy e jogalap megalapozatlan.

– *A Bíróság álláspontja*

163 A megtámadott ítélet 136–138. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az ESZT nem sértette meg a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvét. Ezen értékelést annak megállapításával indokolta, hogy a vitatott határozat előrelátható volt, mivel az a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdésén alapult, amely olyan egyértelmű és pontos rendelkezésnek minősül, amely semmilyen kivételt vagy enyhítést nem tartalmaz.

164 A Törvényszék ezen értékelése nem tekinthető téves jogalkalmazásnak, mivel – amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 136. pontjában rámutatott, és amint arra a jelen ítélet 54. és 55. pontja emlékeztetett – magából a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének szövegéből kitűnik, hogy a szabályszerűen átvett előzetes hozzájárulások nem képezhetik visszatérítés tárgyát.

165 Ezenkívül, noha a fellebbező állítása szerint a Törvényszék elmulasztotta figyelembe venni az uniós jog azt előíró rendelkezéseit, hogy az ESZT-nek bizonyos helyzetekben vissza kell térítenie az előzetes hozzájárulásokat, emlékeztetni kell arra, hogy a jelen fellebbezés első, harmadik, hetedik, nyolcadik és kilencedik jogalapjának vizsgálatából kitűnik, hogy az ABLV Banknak a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 17. cikkének (3) és (4) bekezdésére, valamint a 2015/81 végrehajtási rendelet 7. cikkének (3) bekezdésére és 8. cikkének (2) bekezdésére, továbbá a 2017/2361 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkére vonatkozó érvelése nem alkalmas egy ilyen visszatérítési kötelezettség meglétének alátámasztására.

166 Ennélfogva a tizedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A tizenegyedik, az első fokon előterjesztett hetedik jogalap elutasítása során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított jogalapról

– *A felek érvei*

167 Tizenegyedik jogalapjával az ABLV Bank azt állítja, hogy a Törvényszék a releváns rendelkezések „radikális és rendkívüli” értelmezésével megsértette az arányosság elvét. A Törvényszék szintén tévesen állapította meg, hogy az ESZT semmilyen mérlegelési mozgástérrel nem rendelkezik.

168 Egyébiránt az ABLV Bank kifogásolja, hogy a megtámadott ítélet 152. pontjában a Törvényszék mint elfogadhatatlant elutasította a keresetlevél 23. pontjában kifejtett érvelést. Állítása szerint ez az érvelés kellően pontos volt ahhoz, hogy elfogadható legyen, és nem tette szükségessé az alátámasztására felhozott példa részletes elemzését.

169 Az ESZT és a Bizottság állítása szerint a tizenegyedik jogalap megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

- 170 A megtámadott ítélet 142–152. pontjában a Törvényszék elutasította a fellebbezőnek az arányosság elvére alapított valamennyi érvét. Ezen ítélet 147. pontjában rámutatott különösen egyrészt arra, hogy az ESZT nem rendelkezett mérlegelési mozgástérrel a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésének, valamint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésének alkalmazása során, másrészt pedig arra, hogy az ABLV Bank nem emelt jogellenességi kifogást e rendelkezésekkel szemben.
- 171 Elöljáróban rá kell mutatni arra, hogy a jelen fellebbezés első és második jogalapjának vizsgálatára vonatkozó megfontolásokból következik, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy az ESZT a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdése és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdése alapján köteles volt elutasítani a fellebbező visszatérítés iránti kérelmét. Ebből következik, hogy – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 147. pontjában megállapította – az ESZT e tekintetben semmilyen mérlegelési mozgástérrel nem rendelkezett.
- 172 E körülmények között a Törvényszék megalapozottan mondta ki a megtámadott ítélet 147. és 148. pontjában, hogy az ESZT mérlegelési mozgásterének hiánya miatt nem róható fel érvényesen az ESZT-nek az, hogy e kérelem elutasításával megsértette az arányosság elvét, kivéve, ha a fellebbező az ESZT-t ilyen irányú határozathozatalra kötelező rendelkezéseknek az ezen elvvel való összeegyeztethetlenségük miatti érvénytelenségére hivatkozik.
- 173 Márpedig a jelen fellebbezés ötödik jogalapjának elutasításából az következik, hogy a Törvényszék nem fordította el az elsőfokú eljárás iratait annak megállapításával, hogy a fellebbező nem emelt ilyen jogellenességi kifogást.
- 174 Ennélfogva kitűnik, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítélet 147. pontjában elfogadott indok elegendő volt az első fokon előterjesztett hetedik jogalap elutasításának igazolására.
- 175 Ennélfogva az ABLV Bank azon érveit, amelyek a Törvényszék által az e hetedik jogalap elutasítása keretében kifejtett indokolás egyéb elemeinek vitatására irányulnak, a jelen ítélet 118. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlattal összhangban hatástalanoknak kell tekinteni.
- 176 Ebből következik, hogy a tizenegyedik jogalapot mint részben elfogadhatatlant, részben pedig megalapozatlant el kell utasítani.

A tizenkettedik, az első fokon előterjesztett nyolcadik és kilencedik jogalap elutasítása során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított jogalapról

– A felek érvei

- 177 Tizenkettedik jogalapjával az ABLV Bank arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a *nemo auditur* jogelvet.
- 178 E jogelv alkalmazásához ugyanis nem azt kell meghatározni, hogy az ESZT megfelelően értelmezte-e a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdését és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdését, hanem azt kell értékelni, hogy maga az említett intézmény alakította-e ki jogellenesen az általa később hivatkozott feltételeket. Márpedig a jelen ügyben erről van szó, mivel a fellebbező engedélyének elvesztése elkerülhetetlen következménye

volt az ESZT SRB/EES/2018/09. sz. határozatának, amely túllépett az ESZT hatáskörén és jogellenes volt. Az ESZT nem hivatkozhat e határozat megsemmisítésének hiányára, mivel állítása szerint annak 2018. február 23-i határozatai nem tartoznak bírósági felülvizsgálat alá.

- 179 Ezenkívül a megtámadott ítélet 172. pontjában szereplő azon értékelés, amely szerint az ESZT jogellenes eljárása nem kérdőjelezi meg a vitatott határozat jogszerűségét, a *nemo auditur* jogelv bármilyen jelentőségének megtagadásával érne fel.
- 180 Egyébiránt a Törvényszék nem adott választ az első fokon előterjesztett kilencedik, egy intézményt a kockázatfedezeti rendszerből kizáró magatartás ellentmondásos jellegére vonatkozó jogalapra, és az ezen intézmény kockázati profilja alapján megállapított hozzájárulást vette alapul.
- 181 Az ESZT és a Bizottság állítása szerint a tizenkettedik jogalap megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

- 182 A megtámadott ítélet 170. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a jelen esetben semmilyen felróható magatartás nem tudható be az ESZT-nek, mivel az megfelelően alkalmazta a 806/2014 rendelet 70. cikkének (4) bekezdését és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (2) bekezdését. A Törvényszék ezen ítélet 171. pontjában hozzátette, hogy az ESZT SRB/EES/2018/09. sz. határozata nem képezte az első fokon előterjesztett kereset tárgyát, így az nem támaszthatta alá az ESZT felróható magatartását. Egyébiránt az említett ítélet 172. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy az ESZT állítólagosan ellentmondásos magatartására alapított jogalap hatástalan, mivel az nem a vitatott határozat jogszerűségének megkérdőjelezésére irányult.
- 183 Először is, ami a Törvényszéknek az ABLV Bank által első fokon előterjesztett nyolcadik jogalap megalapozottságára vonatkozó értékelését illeti, kétségtől meg kell állapítani, hogy mivel e jogalappal a fellebbező az ESZT SRB/EES/2018/09. sz. határozatának feltételezett szabálytalanságára kívánt hivatkozni, a megtámadott ítélet 170. pontjában szereplő, a vitatott határozatnak a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdésével és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikke (2) bekezdésével való összhangjára vonatkozó megfontolások nem voltak relevánsak.
- 184 Ezzel szemben, amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 171. pontjában rámutatott, a *nemo auditur* jogelv alkalmazása céljából nem vélemezhető, hogy az ESZT SRB/EES/2018/09. sz. határozata szabálytalan volt, holott az nem képezte a megsemmisítés iránti kereset tárgyát.
- 185 Az ABLV Bank által hivatkozott azon körülmény, hogy az ESZT véleménye szerint e határozat nem minősül sérelmet okozó aktusnak, nem releváns. A 2021. május 6-i ABLV Bank és társai kontra EKB ítélet (C-551/19 P és C-552/19 P, EU:C:2021:369) 66. pontjából ugyanis kitűnik, hogy a szanálási eljárás – amelynek során elfogadták az ESZT SRB/EES/2018/09. sz. határozatát – végső eredménye bírósági felülvizsgálat tárgyát képezhette volna.
- 186 Másodszor, az ABLV Bank által első fokon előterjesztett kilencedik jogalapot illetően hangsúlyozni kell, hogy az e jogalapról való határozathozatal elmulasztására alapított érvet el kell utasítani, mivel a Törvényszék a megtámadott ítélet 172. pontjában kifejezetten elutasította az említett jogalapot.

187 Ezenkívül, mivel e pont nem a *nemo auditur* jogelv megsértésére, hanem az ESZT állítólagosan ellentmondásos eljárására alapított jogalapra vonatkozik, nem lehet helyt adni annak a kifogásnak, amely szerint a Törvényszék az említett pontban tévesen alkalmazta ezt a jogelvet.

188 Következésképpen a tizenkettedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A tizenharmadik, a vitatott határozat kellően indokolt jellegével kapcsolatos hibákra alapított jogalapról

– *A felek érvei*

189 Tizenharmadik jogalapjával az ABLV Bank azt állítja, hogy a Törvényszék megsértette az indokolási kötelezettség terjedelmét annak megállapításával, hogy a vitatott határozat kellően indokolt jellege levezethető a kereset benyújtásából és abból, hogy a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy képes a határozathozatalra.

190 A vitatott határozat indokolásának elégtelenségét mutatják a Törvényszék által az eljárás során feltett kérdések, valamint az, hogy a Törvényszék több ízben is az e határozaton kívüli elemekre hivatkozott. Közelebbről, a 806/2014 rendelet 70. cikke (4) bekezdése állítólagos egyértelműségének ellentmond az, hogy e kérdések egyikében „visszatérítésre” hivatkozik, valamint az, hogy a Törvényszék megállapította, hogy nem támaszkodhatott e rendelkezés szövegére.

191 Az ESZT és a Bizottság állítása szerint a tizenharmadik jogalap megalapozatlan.

– *A Bíróság álláspontja*

192 A megtámadott ítélet 178. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az ESZT a vitatott határozat indokolásában megjelölte a különös jelentőséggel bíró jogi és ténybeli körülményeket. A Törvényszék azt is megállapította, hogy e határozat lehetővé tette az ABLV Bank számára, hogy megismerje az említett határozat indokait, az uniós bíróság számára pedig azt, hogy gyakorolja felülvizsgálati jogkörét e határozat jogszerűségét illetően.

193 Amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 176. pontjában rámutatott, a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy bár az EUMSZ 296. cikk által megkövetelt indokolásnak világosan és egyértelműen kell tartalmaznia a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelését, oly módon, hogy az lehetővé tegye az érdekelt számára a meghozott intézkedések indokainak megismerését, az illetékes bíróság számára pedig a felülvizsgálati jogköre gyakorlását, az ilyen indokolásnak igazodnia kell a szóban forgó jogi aktus jellegéhez és elfogadásának körülményeihez. E tekintetben nem követelmény, hogy az indokolás az összes releváns ténybeli és jogi elemet tartalmazza, minthogy azt a kérdést, hogy egy jogi aktus indokolása elégséges-e, nemcsak szövegére, hanem körülményeire, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére is figyelemmel, különösen pedig azon érdek szerint kell vizsgálni, hogy a jogi aktus címzettjei magyarázathoz jussanak (lásd ebben az értelemben: 2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 122. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 194 Meg kell állapítani, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 178. pontjában az ezen állandó ítélkezési gyakorlatból eredő kritériumokat alkalmazta a vitatott határozat kellően indokolt jellegének értékeléséhez. A Törvényszék így különösen helyesen vette figyelembe azt, hogy e határozat indokolása lehetővé tette a fellebbező számára a jogainak védelmét, az uniós bíróság számára pedig azt, hogy gyakorolja felülvizsgálati jogkörét e határozat jogszerűségét illetően.
- 195 Ezenkívül, mivel az említett állandó ítélkezési gyakorlattal összhangban egyáltalán nem követelmény, hogy a határozat indokolása kimerítő legyen, az, hogy a Törvényszék az okfejtésében az ezen indokolást bővebben kifejtő elemeket is figyelembe vett, és az említett indokolás megvilágítására irányuló vizsgálatot folytatott, nem kérdőjelezheti meg a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 178. pontjában kifejtett értékelését.
- 196 Ennélfogva a tizenharmadik jogalapot mint megalapozatlant kell elutasítani.

A költségekről

- 197 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.
- 198 E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet annak 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 199 Az ABLV Bankot, mivel pervesztes lett, az ESZT és a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül az ESZT és a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság az ABLV Bank AS-t, felszámolás alatt, kötelezi a saját költségein felül az Egységes Szanálási Testület (ESZT) és az Európai Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

Aláírások